og begloede af den Mængde Tilhørere, der altid fylde Overretten under vigtigere Sagers Paadømmelse. — Arrestanten stod bleg og stiv hele Tiden; da Vidnerne vare afhørte og Advocaterne havde udtalt, fremsatte Dommeren Sagen for Juryen, der kort efter trak sig tilbage. Der herskede Dødsstilhed i Retten, medens Juryen var borte, kun af og til afbrødes denne Stilhed af en hysterisk Hulken paa Galleriet. Jeg saae derop, og opdagede et elegant klædt, ungt og ret smukt Fruentimmer, der teede sig som en Rasende; en gammel Kone, der sad ved hendes Side, holdt hende i den ene Arm, og en Politibetjent, der var gaaet op for at faae hende ud, i den anden; de maatte med Magt hindre hende i at løbe Hovedet mod Pillerne. Der blev igjen Røre nede i Salen: Juryen kom tilbage, Formanden traadte frem og erklærede John Pearce for

skyldig.

Neppe var Ordet udtalt, før man hørte et lydeligt Skrig fra Galleriet, samt en Skraben med Fødderne, som naar en Gjenstridig føres ud. Det var igjen den unge Dame, som man vilde føre bort; men hun holdt sig fast ved en af Pillerne og stod bøiet over Skranken, for at høre Dommen. Paa det sædvanlige Spørgsmaal til Arrestanten, om der var nogen Grund, hvorfor Dommen ikke skulde udtales over ham, vendte han sig til Dommeren, bad ham have Medlidenhed med sig og ikke ved en altfor lang Straffetid at berøve ham Udsigten til atter at kunne erhverve sig et ærligt Navn i Verden. Indtil Ordet „skyldig" var blevet udtalt, havde han staaet stolt og næsten udfordrende, nu var han som slaaet til Jorden. Dommeren foreholdt ham det dobbelt Formastelige i hans Tyveri, idet han i sin offentlige Egenskab havde stjaalet fra de Fattige — da det var bleven opklaret, at navnlig Smaasummer, Sendingsgods fra Menigmand, vare gaaede tabt — og dømte ham tre Aar i Forbedringshuset med strengt Arbeide.

„Tre Aar!" hvinede Damen paa Galleriet, og idet hun af Politibetjenten og Konen slæbtes ned ad Trapperne, gjentog hun: „Tre Aar — Tre Aar!" Mon hun følte, at hun indirecte var Skyld i hans Ulykke? —

Efter en uendelig Løben frem og tilbage mellem de forskjellige offentlige Contoirer, fik jeg endelig en Anviisning paa Skatkammeret paa over 10 Lstr., og da jeg om Aftenen ved et Glas talte om Dagens Begivenheder med Mr. Tuckwell, anmodede jeg ham om, snarest muligt at skaffe mig en lignende Forretning. Han foreslog mig at søge Pladsen i Postcontoiret; men jeg meente, at der vilde være for mange Concurrenter om den, og at han først maatte rydde Flere ud.

Disse Ord, sagte i Spøg, gik paa en Maade i Opfyldelse. En Aften, som jeg stod paa Gaden i Nærheden af et af Theatrene, bankede En mig paa Skulderen; efter et Øieblik's Studsen gjenkjendte jeg Tuckwell, overordentlig flot paaklædt. Han var paa Veien til et „fint Selskab", som han sagde, for muligviis der at fange En, Politiet var paa Spor efter.

„Nu har jeg opfyldt Deres Ønske, jeg har nappet en anden af dHrr. Postfuldmægtige," sagde han, „nu er der Leilighed for Dem."

Paa mine Spørgsmaal fortalte han, at der, efter Pearce's Arrestation, endnu stadigt kom Pengebreve bort, og at han derfor vedblev at besøge Loftet, for om muligt derfra at opdage Tyven. De havde en bestemt Mand mistænkt, og lagde en Snare for ham. Der var nemlig strandet et stort Dampskib „Admella" — opkaldt efter de to Byer, det foer imellem: Melbourne og Adelaide — nogle af Postsækkene med Brevene vare reent gaaede tabt, andre tildeels ødelagte. Mange af Brevene vare derfor ulæselige, saa at de maatte sorteres nøiagtigt, forsegles om igjen, forsynes med Adresse osv., hvorimod de, der vare aldeles ødelagte, bleve undersøgte og brændte. Fristelsen maa ganske vist have været stor for en Langfinger, ved at opdage en Pundsnote iydeni et af de aabne og beskadigede Breve; Fyren bukkede da ogsaa under for den, stak Noten i Lommen og Brevet i Kaminen. Men Noten var, forsynet med et Mærke, lagt i Brevet af Postmesteren selv, og da Tuckwell saae Manoeuvren fra sit Skjul, gik han ganske roligt ned og arresterede Manden. I Begyndelsen negtede han at have begaaet Tyveriet, men da Noten fandtes i hans Brystlomme, bekjendte han grædende, idet han forsikrede, at det var første Gang, han havde gjort sig skyldig i Sligt. Han førtes til Arresten, og da hans Forhold nærmere bleve undersøgte, viste det sig, at han var forlovet med en velhavende Squatters Datter, der netop samme Dag var kommen til Byen, for at kjøbe sit Udstyr.

Som et Beviis paa de Spidsfindigheder, Advocaterne bruge, vil jeg anføre, at da hans Sag kom for den høieste Ret, nedlagde hans Sagfører Protest, og forlangte ham frifunden, fordi der i Anklagen stod, at han havde stjaalet: „et Brev, indeholdende en Pundsnote tilhørende Generalpostdirecteuren" — da Brevet vel nok kunde siges at være Generalpostdirecteurens midlertidige Eiendom, men Noten tilhørte Postmesteren i Melbourne, og af ham var indlagt i Brevet. Protesten blev forsaavidt taget til Følge, at Sagen udsattes, for at de Ypperste blandt Juristerne kunde afgive Erklæring om den.

Efter den Tid saae jeg mindre til Mr. Tuckwell, men naar vi stødte sammen, underholdt han mig gjerne med mere

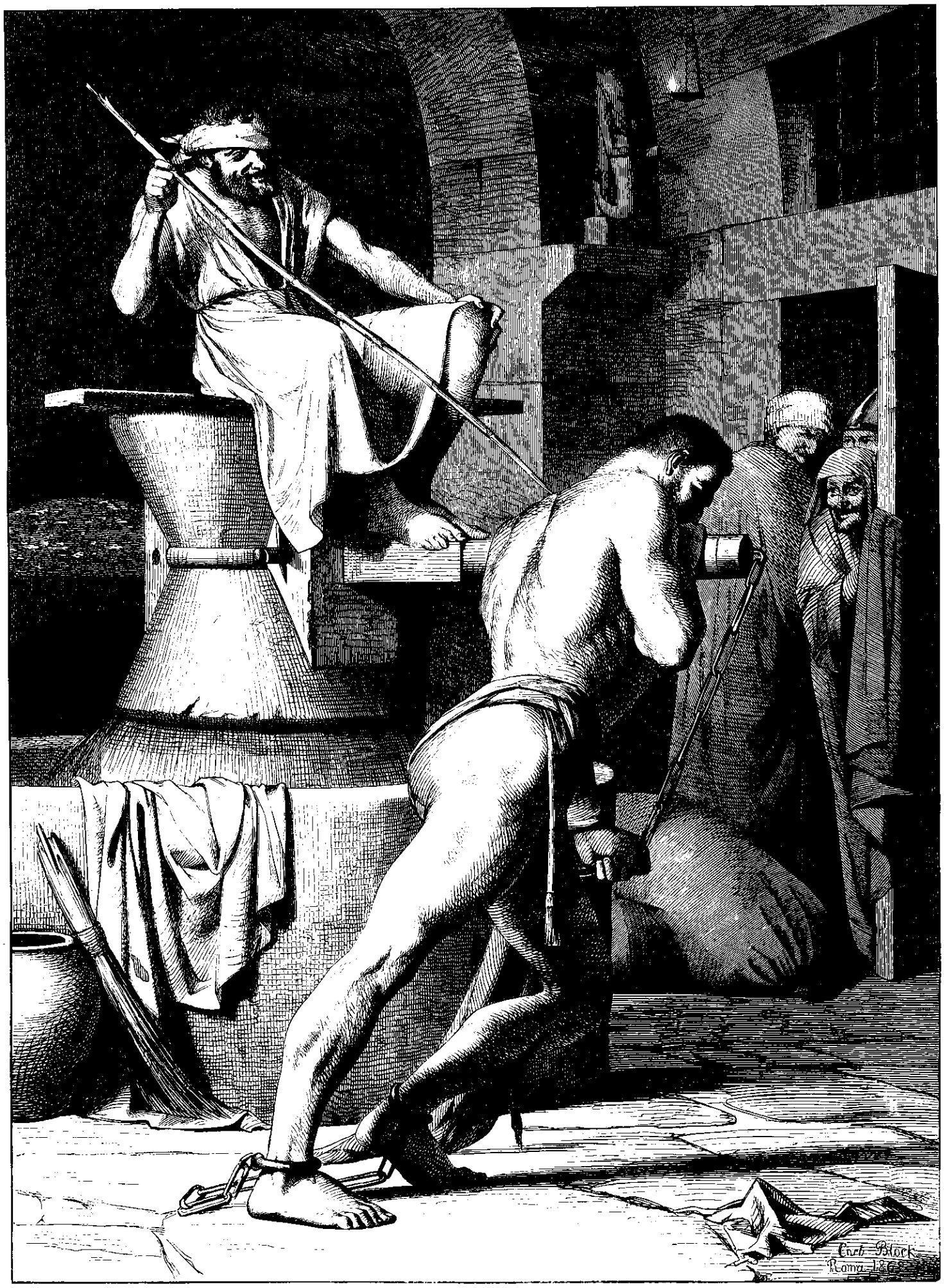

Samson hos Philistrene, Maleri af Carl Bloch, tegnet af Otto Bache.